

„Bože, omlouvám se, Lottie,“ prohlásím, zatímco se rozsvěcují světla v hledišti. „V *Observeru* to mělo tak dobrou recenzi. Ještěže jsme nemusely za lístky platit.“

„Surové, vraždící loutky,“ pronese Lottie s vytřeštěným očima.

Podívá se na mě a tváří se tak ohromeně, že se musíme obě uchechnout. Žena s krátkými šedými vlasy ve svetru s batikovaným vzorem, která sedí v řadě před námi, se na nás pohoršeně otočí.

„Tak jo,“ pronesu a zvednu se ze sedadla. „Vypadneme odsud, než dají přídavek.“

„Bože, jdeme,“ odvětlí Lottie a klopýtá za mnou.

Když dorazíme k východu obrátím se k Lottii, vezmu ji za ruku a konečně, když už jsme z dosahu ztichlého hlediště, vybuchneme smíchy.

„Připomeň mi, že mám Georgii poděkovat za lístky,“ prohlásí Lottie, když procházíme chodbou k baru. „Říkám si, proč nám je vlastně věnovala.“

Jako seniorní kurátorka úspěšné nezávislé umělecké galerie v Mayfairu dostávala má sestra zdarma vstupenky na různé výstavy a divadelní představení experimentálního ražení. Dnešní vraždící loutky byly součástí šestidílné show produkované dánskou divadelní společností, která se specializuje na něco, čemu se říká „děsivé loutkářství“. Když si představím, jak se Georgie snaží přesvědčit Jacka, mého ragby milujícího a nesmysly nesnášejícího švagra, aby s ní šel do divadla na loutkové představení, musím se pousmát. „Dej ty lístky Vanesse,“ zareagoval bezpochyby. „Má ráda pohádkové příběhy.“ V tom by měl pravdu. To mám. A abych byla upřímná, na tom loutkovém představení bylo cosi, co se mi dostalo pod kůži.

„Příště vybírám já,“ prohlásí Lottie, když vcházíme do poměrně zaplněného divadelního baru. „A já miluju muzikály. Takže za tohle si se mnou odsedíš dvě hodiny na *Mamma Mia* nebo *Od devíti do pěti*, souhlas?“

Usměju se. Lottie je vážně světýlkem v mé temnotě. Na univerzitě to bylo stejné. Milovala jsem Emily Brontëovou a ona spíše Jane Austenovou. Já poslouchala PJ Harvey – jejíž desky mi představila Georgie – zatímco Lottie milovala laciný popík. Papírově bychom se vlastně vůbec neměly přátelit, ale nějakým zvláštním způsobem se prostě navzájem doplňujeme.

„Souhlas,“ odpovím ve chvíli, kdy zahlédneme dvě volná místa u baru. „A co ti můžu objednat?“

Lottie našpulí rty. Tohle dělá vždycky, když se musí o něčem rozhodovat. Nebo přinejmenším když má pocit, že by měla vypadat, jako že se rozhoduje. Ale já s jistotou vím, že zhruba po minutě prohlásí, „Sklenku Merlotu, prosím.“ Tohle pije vždycky. A přesto si pokaždé dopřeje chvilku na zvážení možností. „Hm... dám si jen sklenku Merlotu, prosím,“ pronese nakonec a prsty si prohrábne své husté rusé kudrny.

„Tak to je překvapení,“ opácím a potřesu hlavou. „Pražené oříšky?“

Lottie se zeširoka usměje. Jednou ze skvělých věcí na našem přátelství je to, že se známe a rozumíme všem těm maličkostem, které by jiným lidem mohly připadat nedůležité, ale pro nás jsou vším. Já vím, že večer Lottie vždycky pije Merlot, ale musí ho zajídat arašídy, aby si vystlala žaludek. Ona ví, že miluju vřelou kávu, protože po vlašné se mi dělá špatně. Já vím, že po ní nemůžu chtít smysluplnou konverzaci nebo jí klást důležité otázky před osmou ranní, protože její mozek potřebuje přinejmenším dvě kávy a sprchu, než začne fungovat. Prostě drobnosti. Hlouposti,